

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: دانیل گوالیک
برگردان از: محمد سعادت مند
۳۰ اپریل ۲۰۲۱

جوخه* های مرگ سازمان "سیا" این بار در افغانستان

(۱)

این مقاله در اصل توسط دانیل گوالیک، استاد دانشگاه پیتسبورگ در امریکا و مدرس "حقوق بشر بین المللی" و بر اساس گزارش مؤسسه خبری اینترسپت نوشته شده است. به منظور روشن تر شدن موضوع، بخش هایی از گزارش اینترسپت به نقل از سایت رسمی این مؤسسه به مقاله دانیل گوالیک افزوده شده است.

امریکا این بار جوخه های مرگ خود را در افغانستان به راه انداخته است. عملیات جوخه های مرگ سازمان "سیا" در افغانستان اخیراً توسط مؤسسه خبری "اینترسپت" Intercept افشاء گردیده است. پیشینه جوخه های مرگ سازمان "سیا" به عنوان ابزاری در سیاست خارجی امریکا به دهه ۱۹۶۰ برمی گردد. گزارش اینترسپت که مستندی در مورد عملکرد جنایتکارانه گروهای شبه نظامی مزدور سازمان "سیا" در ولایت "وردک" افغانستان است، نشان می دهد که خشونت و قساوت این سازمان را پایانی نیست و در دهه دوم قرن بیست و یکم نیز دست از آن برنداشته است. بخشهایی از این گزارش را باهم می خوانیم:

صدای سوت پرواز هواپیمای بدون سرنشین (پهباد) و به دنبال آن صدای غرش هواپیمای بزرگتری که در ارتفاع پست پرواز می کند برای ساکنان روستای "عمرخیل" هشدار می بود که سربازان در همان نزدیکی ها هستند. مردانی که لباس استتار پوشیده بودند و به زبان پشتو و انگلیسی صحبت می کردند در حال پیشروی در خیابان بودند. دسمبر سال ۲۰۱۸ بود و هوا سرد بود. آنها به طرف مدرسه ای می رفتند که ۲۰ دانش آموز ۹ تا ۱۸ ساله، در کف اتاقهایی که به

اصطلاح خوابگاه شان بود، در خواب بودند. یکی از همسایگان که از پنجره شاهد ماجرا بود، میگوید ابتداء نوری دیدم و بعد صدای انفجار مهیبی به گوش رسید و آنگاه دروازه ورودی مدرسه به هوا پرتاب شد. سر و صدای بلال ۱۲ ساله را که در یکی از اتاقها به همراه ۹ نفر دیگر خوابیده بود از خواب پراند. یک سرباز افغان به داخل اتاق هجوم آورد و در حالی که لوله تفنگش که چراغ قوه ای بالای آن نصب شده بود را به طرف تک تک دانش آموزان می چرخاند به زبان پشتو فریاد زد: "بلند شوید!" سرباز دیگری وارد اتاق شد و دو نفر از دانش آموزان را که بلندتر از بقیه بودند به بیرون از اتاق برد. سرباز اولی قبل از خارج شدن از اتاق به دانش آموزان هشدار داد که "اگر بار دیگر شما را در این مدرسه ببینم یک نفرتان زنده نخواهد ماند"

بلال و دیگر دانش آموزان در گوشه انتهای اتاق و پشت به پنجره هائی که رو به حیاط بازمی شد، به هم چسبیده و کز کرده بودند. بیشترشان گریه می کردند و زبانیشان بند آمده بود. بلال صدای آنها را از راهرو می شنید. به نظرش آمد به زبان انگلیسی حرف می زنند. یکی از دانش آموزان زیر لب گفت "اینها ما را زنده نخواهند گذاشت." دانش آموزان با سر دادن "أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ" و "أَشْهَدُ أَنْ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ" خود را برای مرگ آماده می کردند. بلال می گوید که "ناگهان صدای رگبار مسلسل در راهرو شنیده شد. برای یک لحظه فکر کردم که چندین تفنگ با هم شلیک می شوند." دانش آموزان فریاد سر دادند و بعد صدای دو انفجار پی در پی شنیده شد. کل ساختمان به لرزه درآمد. بلال ادامه می دهد "سکوت همه جا را فرا گرفت و دیگر چیزی شنیده نمی شد."

چند ساعت بعد که خورشید طلوع کرد، بلال و حدود ۱۰ دانش آموز دیگر همچنان در سکوت به سر می بردند و عده ای هنوز از ترس به خود می لرزیدند. در دو اتاق دیگر و در زیرزمین، اجساد گلوله خورده ۱۲ دانش آموز روی زمین افتاده بود.

کشته شدن ۱۲ دانش آموز در مدرسه مذهبی عمرخیل تنها یکی از ۱۰ کشتار شبانه ای بود که توسط جوخه های مرگ در ولایت وردک افغانستان رخ داده بود. از دسمبر ۲۰۱۸ و حداقل به مدت یک سال عوامل افغان آموزش دیده توسط شبه نظامیان سازمان "سیا" به همراه نیروهای ویژه و هواپرد امریکا یک کارزار ترور علیه غیرنظامیان به راه انداخته بودند.

این گزارش بر اساس مصاحبه هائی که با ۵۰ نفر از ساکنین ایالت وردک انجام شده تهیه گردیده است. ۲۰ نفر از آنان، از جان به در بُردگان و شاهدان عینی این حملات بودند و ۲۹ نفر دیگر از بستگان قربانیان این جنایات بودند و یا این که ساکنین محلی بودند که در زمان کوتاهی پس از این حملات در محل حضور داشته و شاهد ماجرا بوده اند. برخی از این مطالب را مقامات محلی و یا تحلیلگران و فعالان اجتماعی نیز تأیید کرده اند. بر اساس گزارش "اینترسپت" در ۱۰ حمله یاد شده حداقل ۵۱ غیرنظامی جان خود را از دست دادند. بیشتر آنان مردان و کودکانی بودند که بیش از ۸ سال نداشتند. به نظر نمی رسد هیچ کدام از قربانیان این حملات شبانه رابطه ای رسمی با طالبان داشته باشند، چه آنهایی که بلافاصله اعدام شده بودند و چه آنهایی که همراه دوستان و اعضای فامیل شان در خون غلتیده و جان باخته بودند.

اغلب این یورشها با حملات هوائی همراه بودند. حداقل در یک مورد با کار گذاشتن مواد منفجره، ساختمانی را که معلوم بود که ساکنانش غیر نظامی اند، منهدم کردند.

اینترسپت در گزارش خود با در نظر گرفتن خطرات امنیتی، نام کشته شدگان، جان به در بُردگان، شاهدان و بستگان قربانیان را تغییر داده است. برخی از مصاحبه شوندگان تأکید داشتند ناشناخته باقی بمانند تا هم از حملات تلافی جویانه جوخه های مرگ در امان باشند و هم این که به علت صحبت با روزنامه نگاران از سوی طالبان مورد آزار و اذیت قرار نگیرند.

ساکنان چهار ولسوالی "نرخ"، "چک"، "سیدآباد" و "دایمیرداد" در ولایت وردک، شاهد یک رشته عملیات جوخه های مرگ بوده اند که به کشتار و اعدام، مثله کردن، آدم ربائی و حمله به مراکز درمانی دست زده و یا با حملات هوایی ساختمانهایی که آشکارا غیرنظامی بودند را هدف قرار می دادند به ندرت در بین قربانیان عضوی از طالبان دیده می شود.

با تمام این اوصاف این جوخه های مرگ و اربابان امریکائی آنان نه از سوی دولت افغانستان و نه از سوی دولت امریکا هیچ گاه مورد بازخواست قرار نگرفته اند.

رئیس شورای ولایتی وردک می گوید "امریکائی ها تمام قوانین جنگ، حقوق بشر و هرآنچه که مدعی هستند برای افغانستان به ارمغان آورد هاند را زیر پا می گذارند. آنها تروریست هستند و فکر می کنند با خشونت و ایجاد وحشت می توانند کنترل اوضاع را به دست آورند."

این جوخه های شبه نظامی که مورد حمایت سازمان "سیا" هستند در مجموع، هم به لحاظ اهداف و هم به لحاظ شیوه هایی که به کار می گیرند، به عنوان گروه های ضربت شناخته می شوند و ظاهراً تحت امر "ان دی اس" (National Directorate of Security) سازمان اطلاعاتی افغانستان و شامل چهار واحد هستند. واحد ۰۱ عمدتاً در ولایت های مرکزی افغانستان، از جمله وردک و لوگر فعال است؛ واحد ۰۲ که در جلال آباد مستقر است، مناطق شرق کشور را تحت پوشش دارد؛ منطقه عملیاتی واحد ۰۳، که به نیروی ضربت قندهار معروف است، جنوب کشور است؛ و واحد ۰۴ شمال شرق افغانستان، یعنی ولایت کُنَر و اطراف آن را زیر پوشش دارد. دو واحد دیگر، یعنی "نیروهای حفاظت از خوست" و "نیروهای شاهین" که در سال ۲۰۱۹ در ولایت پکتیا تشکیل شد، ظاهراً تحت امر "ان دی اس" هستند. مشاوران یا مستشاران این واحدها که از سازمان "سیا" هستند، از اسم مستعار و یانامه های غیر واقعی استفاده می کنند. این مشاوران نه تنها افراد این واحدها را آموزش می دهند، بلکه هدفهایی که باید مورد حمله قرار گیرند و اصطلاحاً "جک پات" می نامند را تعیین می کنند. آنها طراحی جزئیات حمله را نیز به عهده دارند و شبه نظامیان افغان در صحنه این حملات را همراهی می کنند. در این گونه عملیات، افغانها و امریکائیه ها توسط هلیکوپترهای امریکائی شبانه به روستاهای دور افتاده منتقل می شوند، و در حالی که از آتش پشتیبانی هوایی برخوردارند، دست به عملیات جنایتکارانه خود می زنند و درمانگاه ها، خوابگاه های مدارس و یا خانه های مردم غیرنظامی را هدف آتش خود قرار می دهند. یک افسر ضد تروریست در سازمان اطلاعاتی افغانستان از ولایت وردک که تا اواخر ۲۰۱۸ در مأموریت های واحد ۰۱ شرکت داشت، می گوید "من نمی دانم که اینها نیروهای ویژه هستند و یا گروه های ضربت، و یا این که نیروهای تحت امر "سیا"، اما این را می دانم که امریکائیه ها همیشه با آنها هستند."

"سیا" در زمینه آموزش و دادن سلاح و کمک مالی به باند های شبه نظامی، دارای یک پیشینه دراز مدت می باشد. از بدو تشکیل "سیا" در سال ۱۹۴۷، این سازمان در یونان، کوبا، ویتنام، لائوس، امریکای مرکزی و از دهه ۱۹۸۰ در افغانستان از فعالیت های ضد کمونیستی پشتیبانی کرده است. بعد از حملات ۱۱ سپتمبر، "سیا" با استفاده از همین روشها، متحدان خود از سوریه گرفته تا سومالی را مورد حمایت قرار داده است.

بر اساس اسناد افشاء شده توسط ادوارد سنودن، عضو سابق "سازمان امنیت ملی" امریکا، در سال ۲۰۱۳ بیش از ۲.۵ میلیارد دلار (نزدیک به ۵ درصد بودجه اطلاعاتی امریکا) به عملیات مخفی اختصاص داده شده بود که بودجه واحد نیروهای ضربت در افغانستان بخشی از آن به شمار می رفت. جدا از عملیات برنامه ریزی شده و پنهان امریکا که با استفاده از هواپیماهای بدون سرنشین در سراسر جهان انجام می شود، باید گفت که تشکیل نیروی ضربت در افغانستان و تعیین اهداف آن و نظارت بر مأموریت های محوله و شرکت مستقیم در آن همگی جلوه بارز عملیات مخفی تحت نظارت

سازمان "سیا" در افغانستان به شمار میروند. پاتریشیا گاسمن، مدیر بخش آسیا در سازمان "دیده بان حقوق بشر" که از دهه ۱۹۹۰ در افغانستان حضور دارد، معتقد است که "سیا" جنگ افغانستان را جنگی متعلق به خودش میدانند. بر اساس سیاست های دولت امریکا در دوران بارک اوباما و به خصوص دیدگاه های جو بایدن معاون او که از حضور نظامی کمتر در افغانستان و تمرکز بیشتر بر ضدتروریسم حمایت می کرد، تصمیم گرفته شد بخشی از نیروهای نظامی امریکا از سال ۲۰۱۱ به بعد از افغانستان خارج شوند. کاهش نیروهای نظامی، موجب شد که شبه نظامیان آموزش دیده توسط "سیا" جایگاه ویژه ای پیدا کنند و جای خالی نیروهای منظم ارتش را پر کنند. جو بایدن در سال ۲۰۱۰ توانست اوباما را متقاعد کند تا رویکرد تهاجمی تری در افغانستان اتخاذ نماید. در نتیجه استفاده از هواپیماهای بدون سرنشین و نیز عوامل اطلاعاتی و جوخه های مرگ رو به فزونی گذاشت.

مقامات دولتی در ولایت وردک، اگرچه از برخی عملکردهای واحد ۰۱ شکایت میکنند، اما عملکرد آنها را به دلیل پیشگیری از حملات ویرانگر طالبان به کابل یا "میدان شهر" مثبت ارزیابی میکنند. یکی از مقامات ارشد دولتی در ولسوالی نرخ میگوید "واحد ۰۱ تنها واحدی است که میتواند در این مناطق امنیت برقرار کند." واحد ۰۱ در بسیاری از حملات خود خانه های مردم عادی را مورد حمله قرار داده و تخریب میکند، اما مسجدها و مدرسهها اهداف اصلی آن هستند. اینترسپت به مستندات چهار حمله جداگانه دست یافته است که در آنها ۳۱ دانش آموز مذهبی کشته شده اند. برخی از ساکنان ولایت وردک شاهد رفت و آمد نیروهای طالبان به مدارس مذهبی به منظور جذب دانش آموزان به "جهاد" بوده اند، اما آنچه کودکان در این مدرسه ها را بیشتر آسیب پذیر میکند، ناپختگی کودکان، فقر و دوری آنها از خانواده است.

بیشتر قربانیان واحد ۰۱ نوجوانان کم سن و سال هستند. این مسأله نشانگر آن است که واحد ۰۱ تلاش میکند دشمنان بالقوه خود در آینده را نیز نابود کند. جنایات هولناک واحد ۰۱ کمتر به رسانه ها کشیده شده است. در پائیز ۲۰۱۹، وقتی اینترسپت یافته های خود در مورد کشتار مدرسه عمرخیل و سایر حملات جنایتکارانه را با حمدالله محب، مشاور امنیت ملی افغانستان، در میان گذاشت، وی در پاسخ گفت "این حوادث واقعاً دردناک است، امامتأسفانه گزارشی در این موارد به من نرسیده است. به علاوه، واحد ۰۱ عملیات خود را با مشارکت سازمان "سیا" انجام میدهد حمدالله محب ادامه داد "صادقانه بگویم که من هیچ اطلاعی از عملکرد آنها ندارم. ما خواستار روشن شدن اینگونه عملیات شده ایم، این که چه کسانی در آن دخیل هستند، ساختار این واحدها چگونه است و عملیات آنها چه زمانی برنامه ریزی شده و چرا تحت کنترل دولت افغانستان نیستند." او میگوید منتظر دریافت گزارش و پاسخ به سؤالات خود می باشد، اما اصلاً معلوم نیست که پاسخی دریافت کند.

ادامه دارد.